



Raaf *en* Papegaai

Het grimmige bos



*Li Lefebure
& Jenny Bakker*



Lees ook deze leuke boeken over Raaf en Papegaai

De reis van Raaf en Papegaai

Expeditie Regenwoud

Samen leren lezen met Raaf en Papegaai. Naar het dak van de wereld

Samen leren lezen met Raaf en Papegaai. Naar de verre vlakke

**Dreamer,
Never let it be said that to dream is a waste of one's time!
For dreams are our realities in waiting.
In dreams, we plant the seeds of our future!**

Li Lefébure
Raaf en Papegaai. Het grimmige bos
© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Jenny Bakker
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: dieren, natuur, herfst, bang zijn, vriendschap, vertrouwen
NUR 282
ISBN 978 90 448 3029 3
D/2017/4124/101
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jennybakker.nl
www.lilefebure.nl
www.facebook.com/RaafenPapegaai/

Herfst in het bos

De wilde zwijnen die net de aarde omgeploegd hadden, vervolgden hun weg. De geur die ze achterlieten, was wild en krachtig. Ze waren vast op weg naar hun slaapplek. Papegaai keek stilletjes vanaf zijn tak, hoog in de boom. Hij hield van die geur. En van die van oesterzwammen en rottende bladeren. Maar vooral van de geur die de troep wilde zwijnen achterliet. De ochtendmist deed het bos kleiner lijken. Dat hij van de dikke nevel een ijzig gevoel in zijn veren kreeg, deerde hem niet. Een blad dwarrelde langs hem naar beneden. Rood. Het buitelde tot het bijna geluidloos op de grond terechtkwam. Het werd een prachtig groen, geel, bruin en rood tapijt daarbeneden. Ondanks zijn koude verenpak kreeg Papegaai een warm gevoel in zijn buik.



Wat zou hij vandaag gaan doen? Papegaai keek om zich heen. Hij had Raaf nog niet gezien. Dat zou ook nog wel even duren. Hoe korter de dagen werden, hoe langer zijn beste vriend sliep. Kleine Vos had hij wel al gezien. Hij kon verstoppertje gaan spelen met hem. Papegaai moest altijd lachen om het onstuimige kleine dier.

‘Goedemorgen!’

Papegaai schudde even met zijn kop om Kleine Vos naar de achtergrond te laten verdwijnen en zag de zwiepende staart van Eekhoorn nog net langs suizen. Ze had zichtbaar haast. Zou ze eikels en beukenootjes gaan zoeken? ‘Goedemorgen Eekhoorn!’ riep Papegaai nog, maar Eekhoorn zat al een paar bomen verderop en hoorde hem niet meer.

De gedachten van Papegaai dwaalden verder af. Hij had genoten van zijn laatste reis met Raaf. Wat was het regenwoud prachtig geweest. Ze hadden zoveel dieren ontmoet. Toekan was een echte vriend geworden. Papegaai moest vaak aan de vrolijke vogel met zijn gekleurde snavel denken. En het eiland van Leguaan ... Wondermooi was het. Wat was de wereld een aaneenschakeling van pracht en praal. Papegaai keek om zich heen. Maar dit ... herfst in zijn eigen bos. Dat vond hij toch het mooist van alles.

‘Foutemorgen Papegaai!’ Met een zachte plof zeeg Raaf naast Papegaai neer. De stem van zijn vriend klonk rappend. En boos.

Een pijnscheut trok door de nek van Papegaai, zo snel had hij zijn kop naar Raaf gedraaid, hij had hem niet horen aankomen. De zon was nog niet helemaal op en Raaf was al wakker? ‘Ben je uit je boom gevallen?’ grapte Papegaai.

‘Lach maar,’ bromde Raaf.

Papegaai nam zijn vriend van kop tot poot op. Hij had het als grap bedoeld, maar nu hij Raaf wat beter bekeek, zag hij dat zijn verenpak warrig was. En miste hij niet een veer? Raaf zou toch niet echt uit zijn boom gevallen zijn?

‘Ik had het koud. Ik kon het trillen van mijn vleugels en het klapperen van mijn snavel niet stoppen. Daarom hupte ik wat op en neer op mijn tak om het warm te krijgen. Maar ineens hoorde ik een brul. Ik schrok. En nou ja, mijn tak was glad. En toen ... Het ging allemaal zo snel, en ik was nog moe en ... ik kon mijn val niet eens breken.’ De snavel van Raaf klapperde nog steeds. Onrustig wiebelde hij op de tak.

‘Zit eens stil! Zo meteen tuimel je ook nog uit deze boom.’ Papegaai schudde zijn kop. ‘Weet je wat? We gaan eikels en beukenootjes zoeken. En dan ...’

‘Eikels en beukenootjes zoeken? Waarom zou ik die gaan zoeken? Ik heb nu geen zin in noten. Je weet toch dat ik die het liefst na de middag eet. ’s Ochtends vallen ze me te zwaar op de maag!’ Mopperend onderbrak Raaf zijn vriend.

Een zucht ontsnapte aan de snavel van Papegaai. ‘Ik bedoelde dat we die voor Eekhoorn zouden gaan zoeken. Om haar te verrassen. En om lekker bezig te zijn. Speuren in de herfst is leuk. En mooi! O ja, en je krijgt het er ook nog eens lekker warm van.’

Raaf deed zijn snavel open, maar sloot hem meteen weer. Nukkig keek hij voor zich uit.

‘Of we gaan op zoek naar insecten. Voor jou! Als je buik vol zit, heb je het ook niet meer zo koud.’



‘Waarom verliest een boom eigenlijk zijn bladeren?’ bromde Raaf. ‘Het zou altijd zomer moeten zijn.’

Papegaai keek naar het gekleurde bladertapijt onder hen. Hij wist wel waarom een boom dat deed. ‘Dat is omdat de bomen zich voorbereiden op de winter,’ zei hij. ‘Er is dan weinig voedsel te vinden. Voor ons dieren, maar ook voor planten. Normaal zuigen bomen met hun wortels water en voedingsstoffen uit de grond. Boven in de boom verdampt dat water dan weer via de bladeren. Alsof hij zweet. Maar in de winter kan het zo koud zijn dat het water in de grond bevroert. De boom kan dan geen water meer opnemen. Als de boom door zou gaan met verdampen, dan zou hij kunnen uitdrogen.’ Papegaai staaarde omhoog. Er hingen nog best veel bladeren aan zijn boom. Wel waren ze al bijna allemaal bruin, geel of rood. Hier en daar hingen nog wat groene. ‘De boom trekt als bescherming het vocht uit de bladeren, zodat hij zelf niet uitdroogt. Dan maakt hij een kurklaagje tussen de tak en de blaadjes, waardoor de verkleurde bladeren op de grond vallen. In de winter rusten bomen uit en groeien ze een paar maanden niet. Ze doen een soort van winterslaap. Slim van die bomen, hè? Als ze dat niet zouden doen, dan waren ze na de winter misschien dood. O, stel je voor dat we geen bomen meer hadden ...’

‘Hm,’ humde Raaf. ‘Een winterslaap ...’ Een rilling trok door zijn verenpak. Zijn snavel klapperde nog een beetje. Zijn gedachten leken mijlener weg toen hij Papegaai aankeek. ‘Dan hoef ik niet elke dag op zoek naar eten.’ Zijn ogen lichtten een beetje op. ‘Helemaal geen slecht idee, zo’n winterslaap. Poepen dieren eigenlijk tijdens hun winterslaap? Misschien moeten we dat maar doen. Slapen tot het weer lente wordt.’

Een winterslaap? Papegaai keek zijn vriend geschokt aan. Zijn snavel, die open gezakt was, klapte hij snel weer dicht. ‘Veel minder,’ antwoordde hij automatisch.

‘Veel minder?’ De ogen van Raaf werden groot. Met zijn kop schuin

keek hij Papegaai aan. ‘Veel minder wat? Wat bedoel je?’

‘Poepen tijdens de winterslaap. In het lijf van een dier dat een winterslaap doet, verandert veel. De hartslag daalt. En ook de lichaamstemperatuur. En poepen en plassen doet hij dan bijna niet.’ Papegaai staaarde voor zich uit. Hij wilde helemaal geen winterslaap doen. En al dat moois in het bos missen? Nee! Hij wilde op paddenstoelenjacht met Edelhert. Achter de everzwijnen aan. Dassenburchten tellen. Met Kleine Vos stoeien in een bladerberg. Maar ook die heerlijke herfstgeur ruiken en de bijzondere lichtval van de zon door de half kale bomen zien schijnen.

‘HELP! HELP! ELP! ELP! ELP!’ echode het ineens door het bos.

Papegaai vergat zijn zorgen en keek Raaf geschrokken aan. ‘Dat klinkt als Eekhoorn,’ zei hij zacht.

‘Ja.’ Raaf knikte. ‘Laten we snel gaan kijken!’



Een dief?

Eekhoorn zat vlak bij het beekje naast een kuil. Ze trilde. Haar kleine oogjes keken verdrietig. Papegaai zag dat Uil, die normaal rond dit tijdstip aan het slapen was, net naast Eekhoorn op de grond landde. Egel en Haas kwamen ook aangesnel.

‘Mijn voorraad ... mijn ... Het is ...’ Eekhoorn hakkelde. Ze was duidelijk erg van streek.

‘Je voorraad? Wat is daarmee?’ vroeg Uil.

Een soort van kreun kwam uit de bek van Eekhoorn. ‘Noten, eikels, zaden ... Alles is weg. Een dief heeft alles meegenomen.’ Ze wees naar de kuil. De grond was omgewroet.

‘Je voorraad lag hier verstopt?’ vroeg Uil door.

Eekhoorn knikte. ‘Ik ... ik had al ...’ haar stem sloeg over, ‘zo een grote voorraad aangelegd.’ Sip staaarde ze naar het gat in de grond.

‘Maar wie ...?’ Geschokt keek Papegaai om zich heen. ‘Wie zou zo gemeen zijn om jouw voorraad te stelen?’

‘Ik niet,’ bromde Egel. ‘Als het nou een voorraad regenwormen en rupsen was geweest,’ zei hij lachend.

Papegaai voelde zich boos worden. ‘Egel!’ riep hij streng. ‘Vrienden stelen niet van elkaar. Nooit.’

‘Het was een geintje,’ zei Egel vlug, zonder Papegaai aan te kijken.

‘Heb je je niet vergist?’ vroeg Raaf. ‘Misschien ligt je voorraad wel op een andere plek. Er zijn wel meer kuilen. Veel dieren vinden het fijn om in de aarde te wroeten en tussen de bladeren naar eten te zoeken.’

Eekhoorn leek te bevriezen. ‘Natuurlijk vergis ik me niet. Veel eekhoorns vergeten misschien waar ze hun voorraad verstopten. Maar ik, ik vergis me nooit. Er loopt een dief rond in dit bos. En die heeft mijn wintervoorraad gestolen!’ snoof ze.

Haas, die zich de hele tijd op de achtergrond gehouden had, schuifelde wat dichterbij. ‘Misschien moeten we eens nagaan welke dieren er allemaal noten eten. De vogels in dit bos en ...’

‘O, je wilt dus zeggen dat de dief vleugels heeft? Ik bijvoorbeeld. Of Papegaai, want die eet ook noten.’ De stem van Raaf kraste. Aan zijn strakke blik kon je zien dat hij boos was.

‘Wat ik probeer te zeggen, is dat de dief wel een noteneter moet zijn. Waarom zou hij anders de voorraad van Eekhoorn stelen? En nu je het zegt ... je doet wel erg aangebrand. Heb je misschien iets op te biechten, Raaf?’ Uitdagend keek Haas Raaf aan.

Raaf spreidde zijn vleugels. Een soort van gekrijs kwam uit zijn snavel. ‘Hoe ... hoe durf je,’ bekte hij Haas af. Hij zag eruit alsof hij hem elk moment kon aanvliegen.



Papegaai schudde zijn kop. 'Stop toch met jullie gekibbel. Ik denk dat Haas het niet zo bedoelde. Hij wil alleen maar helpen. Maar in plaats van elkaar verwijten te maken, kunnen we beter op zoek gaan naar wat er nu echt aan de hand is.'

Haas keek nog steeds uitdagend naar Raaf, maar hij zei niets meer.

'Ik zag wel een vogel,' klonk een zacht stemmetje.

Iedereen draaide zich om. Daar zat Bosmuis tussen de struiken verscholen. Zijn snuitje piepte tussen de bladeren uit.

'Misschien was dat wel ...' Bosmuis zat heel stil en bleef Eekhoorn een hele tijd aankijken. 'Nou ja,' ging hij verder, 'grote schaduw en vielen over de struiken. Ik hoorde geritsel. De mist was dicht, maar ik dacht dat het een kiekendief was. Maar het kan ook een van de andere vogels zijn geweest.' Bosmuis liet weer een stilte vallen. 'Wat ik wil zeggen ... misschien was die vogel de dief wel,' zei hij ten slotte.

'Een kiekendief ...'
Uil keek verbaasd.

'Wat moet een kiekendief met noten?
Daar houdt hij helemaal niet van, dat weet jij toch ook!' zei hij beslist.

'Ik heb vannacht en vanmorgen wel de familie Everzwijn gezien. Misschien dat die ...' mijmerde Uil, maar hij maakte zijn zin niet af.

'Ik heb ze ook gezien,' bevestigde Papegaai. 'Ik heb ze heel lang de aarde in de buurt van mijn boom zien omwoelen. Daarna hebben ze hun weg vervolgd. Om te gaan slapen als je het mij vraagt.'

Raaf kwam wat dichterbij. 'Ik heb het in ieder geval niet gedaan,' bromde hij nog een keer terwijl hij Haas strak aankeek. Toen richtte hij zijn blik op Uil: 'En wat als de everzwijnen het gedaan hebben? Dan kunnen we er nog altijd niets aan doen, toch? We kunnen ze zeker niet zomaar beschuldigen, want we hebben ze niet zien stelen. En de voorraad eten krijgt Eekhoorn er ook niet mee terug. Die is dan al lang op. Ik denk dat je beter op zoek kunt gaan naar een nieuwe voorraad, Eekhoorn,' richtte hij zich tot het bruinrode dier. 'En een hele goede verstopplek.'

Luid kreunend liet Eekhoorn haar kopje zakken. Ze zag er verslagen uit.

'We helpen je wel,' zei Papegaai, die medelijden met zijn vriendinnetje had. 'We zoeken wel mee naar noten en zaden. Voor je het weet, heb je weer een nieuwe voorraad.'

